

Minimalna plača med pravom, politiko in človekovimi pravicami

Avtor: mag. Franc Derganc

[Disclaimer AI](#)

Kandidat za Varuha **mora (vidik neodvisnosti)** opozarjati na:

- **sistemske učinke zakonodaje**, ki posegajo v človekove pravice;
- **neskladja med ciljem zakona in njegovimi dejanskimi učinki**;
- **kršitve načela pravne države**, tudi če izvirajo iz formalno zakonite ureditve;
- **posredne in stranske diskriminatorne učinke**, zlasti na otroke in družine;
- **nepredvidljivost pravnega okolja**, kadar ta ogroža ustavno varovane položaje.

To ni politično delovanje, temveč **ustavna funkcija Varuha** (159. člen Ustave RS).

Kot kandidat za Varuha ne komentiram, kakšna naj bo minimalna plača, temveč opozarjam, da mora biti njen način določanja skladen z Ustavo, pravno predvidljiv in takšen, da ne ustvarja stranskih kršitev pravic otrok, družin in delodajalcev.

Odgovor na vprašanje: Katere vidike je potrebno osvetliti, ko se pogovarjamo o »**Zakonu o minimalni plači**« - osebni pogled na problematiko kandidata za Varuha za človekove pravice

Zakaj Slovenija potrebuje depolitiziran in sistemsko usklajen mehanizem določanja minimalne plače

Minimalna plača v Republiki Sloveniji ni zgolj ekonomski parameter trga dela, temveč pravni institut, s katerim država uresničuje svojo ustavno opredelitev kot socialna država iz 2. člena Ustave Republike Slovenije. **Njena temeljna funkcija je varstvo človekovega dostojanstva dela in preprečevanje revščine kljub zaposlitvi.** V tem smislu je minimalna plača neposredno povezana s pravico do socialne varnosti iz 50. člena Ustave ter s svobodo dela iz 49. člena Ustave, saj delo, ki ne omogoča dostojnega življenja, teh pravic ne more vsebinsko uresničiti.

Normativni okvir minimalne plače določa Zakon o minimalni plači (ZMinP). Prvi člen ZMinP določa, da zakon ureja minimalno plačo, način njenega določanja in usklajevanja ter izplačila, povezana z minimalno plačo. Tretji člen ZMinP določa, da se minimalna plača določi ob upoštevanju minimalnih življenjskih stroškov, povečanih za 20 odstotkov, ter davkov in obveznih prispevkov za socialno varnost delavca. Četrti člen ZMinP predpisuje obvezno letno uskladitev najmanj z rastjo cen življenjskih potrebščin, peti člen pa ministru nalaga, da višino minimalne plače razglasi najpozneje do 31. januarja tekočega leta.

Na normativni ravni zakon zasleduje ustavno dopusten cilj, vendar hkrati **odpira bistveno vprašanje obsega diskrecije izvršilne oblasti**¹. ZMinP ne vsebuje zavezujoče formule, metodologije ali avtomatičnega mehanizma, ki bi jasno in ponovljivo pretvoril življenjske stroške, inflacijo in davčno obremenitev v konkreten znesek minimalne plače. Sklicevanje na življenjske stroške je vsebinsko pravilno, vendar brez normativne operacionalizacije ne zagotavlja preglednega in predvidljivega izračuna. Posledično se strokovno vprašanje minimalne plače v praksi vsako leto znova prelevi v politično odločitev.

Takšna ureditev sama po sebi še ne pomeni protiuustavnosti, saj ima zakonodajalec na področju socialnih pravic široko polje proste presoje. Vendar pa se pri presoji skladnosti z Ustavo Republike Slovenije odpira **vprašanje sorazmernosti**. Minimalna plača zasleduje ustavno legitimen cilj preprečevanja revščine kljub delu, vprašanje primernosti praviloma ni sporno. Ključno ustavnopravno vprašanje se odpira pri presoji nujnosti in sorazmernosti v ožjem smislu. Isti cilj bi bilo mogoče doseči tudi z manj arbitrarno odprtimi sredstvi, na primer z zakonsko določeno formulo ali z institucionalizirano vlogo neodvisnega strokovnega telesa. Letna nepredvidljivost višine minimalne plače posega v pravno varnost kot sestavni del načela pravne države iz 2. člena Ustave ter otežuje načrtovanje stroškov dela delodajalcem, kar posega tudi v svobodno gospodarsko pobudo iz 74. člena Ustave.

Način določanja minimalne plače v Republiki Sloveniji odpira tudi resno vprašanje spoštovanja človekove pravice do pravno predvidljive države, ki je sestavni del načela pravne države iz 2. člena Ustave Republike Slovenije. Čeprav ima država legitimno pravico in dolžnost varovati dostojanstvo dela ter socialno varnost delavcev, mora pri tem hkrati zagotoviti, da so spremembe obveznosti za delodajalce oblikovane na način, ki omogoča razumno prilagoditev in odgovorno poslovno načrtovanje.

V praksi se namreč postavlja povsem konkretno vprašanje, ali lahko podjetnik v obdobju tridesetih dni realno in brez sistemskih tveganj zagotovi, na primer, dvajsetodstotno povečanje stroškov dela. Takšno povečanje ne pomeni zgolj višje bruto plače, temveč avtomatično vpliva tudi na prispevke, stroške nadomestil, cenovno politiko, pogodbe s poslovnimi partnerji ter pogosto tudi na že sklenjene dolgoročne obveznosti. Kratek prehodni rok zato ne učinkuje kot nevtralna tehnična prilagoditev, temveč kot neposreden poseg v poslovno stabilnost, zlasti pri mikro in malih podjetjih.

Pravno predvidljiva država ne pomeni, da se ekonomski in socialni standardi ne smejo zviševati, temveč da se takšne spremembe uvajajo na način, ki je časovno razumen, vsebinsko utemeljen in vnaprej dovolj jasen, da lahko naslovniki pravnih norm svoje ravnanje prilagodijo brez nesorazmernih posledic. Kadar država bistvene elemente stroškov dela spreminja hitro, brez ustreznih prehodnih obdobj in brez realne presoje prilagoditvene

¹ V tabeli 1 je prikazano, da lahko »diskrecija politike« poviša stroške delodajalce za od 10-30%.

sposobnosti gospodarstva, se meja med socialno politiko in kršitvijo načela pravne varnosti nevarno zabriše.

Takšen pristop tvega, da minimalna plača, ki naj bi bila instrument varstva delavca, v določenih okoliščinah postane dejavnik pravne negotovosti, poslovnih tveganj in nenazadnje tudi izgube delovnih mest, kar je v nasprotju tako z njenim socialnim namenom kot z ustavnimi zahtevami pravne države.

Primerjalnopravni okvir minimalne plače (Direktiva (EU) 2022/2041)

Direktiva (EU) 2022/2041 o ustreznih minimalnih plačah v Evropski uniji v 4. členu zahteva, da države članice pri določanju minimalne plače uporabljajo jasne in stabilne kriterije, zlasti kupno moč minimalne plače, splošno raven plač, stopnjo rasti plač in dolgoročno produktivnost. Namen direktive ni poenotenje višine minimalnih plač, temveč zagotovitev preglednih in predvidljivih postopkov, ki omejujejo politično arbitrarnost.

Nemčija predstavlja primer izrazito depolitiziranega modela. Minimalna plača se določa na podlagi predloga neodvisne Komisije za minimalno plačo, ki upošteva razvoj kolektivno dogovorjenih plač in makroekonomske kazalnike, vlada pa ima le omejeno možnost odstopanja. Avstrija zakonske minimalne plače nima, vendar skoraj univerzalna pokritost s kolektivnimi pogodbami dejansko opravlja isto funkcijo in zagotavlja visoko stopnjo predvidljivosti. Hrvaška ima zakonsko določeno minimalno plačo, pri čemer zakon zahteva upoštevanje gospodarskih kazalnikov, čeprav je vloga izvršilne oblasti večja kot v nemškem modelu. Slovenija sicer formalno upošteva življenjske stroške in inflacijo, vendar brez zavezujoče metodologije, zaradi česar ostaja odločanje izrazito politizirano.

1. Tabela 2: Primerjalni modeli določanja minimalne plače (DE–AT–HR–SI)

Država	Obstoj zakonske minimalne plače	Mehanizem določanja	Vloga politike	Skladnost z Direktivo (EU) 2022/2041
Nemčija	Da	Neodvisna komisija, vezava na kolektivne plače in kazalnike	Zelo omejena	Visoka
Avstrija	Ne (kolektivne pogodbe)	Skoraj univerzalna kolektivna pogajanja	Posredna	Visoka
Hrvaška	Da	Zakonski kriteriji + odločitev vlade	Srednja	Srednja
Slovenija	Da	Minister, brez zavezujoče formule	Visoka	Nizka do srednja

Razmerje med minimalno plačo in družinsko politiko

Primerjalni pogled med državami, kadar preučujemo vprašanje, zakaj je ustrezno plačilo za delo temeljnega pomena, razkrije še eno pomembno sistemsko razliko. Ne gre zgolj za višino minimalne ali povprečne plače, temveč predvsem za način, kako posamezne države razumejo razmerje med delom, dostojanstvom posameznika in odgovornostjo države pri oblikovanju plačnih standardov.

V nekaterih pravnih redih je ustrezno plačilo obravnavano kot sestavni del socialne varnosti delavca in njegove družine, zato je podprto z jasno metodologijo, dolgoročnim načrtovanjem in predvidljivimi mehanizmi prilagajanja. Drugod pa se vprašanje plačila za delo pogosteje obravnava kot kratkoročen socialnopolitični instrument, pri katerem se sistemske posledice za delodajalce, zaposlovanje in pravno varnost pokažejo šele z zamikom.

Prav ta razlika v pristopu pojasnjuje, zakaj primerjalna analiza ni pomembna le z vidika ekonomskih kazalnikov, temveč tudi z vidika človekovih pravic, pravne države in zaupanja v institucije. Ustrezno plačilo za delo namreč ni le vprašanje socialne pravičnosti, temveč tudi vprašanje pravne predvidljivosti in stabilnosti celotnega sistema.

Referenčne države socialnega položaja otrok in družin ne urejajo prek minimalne plače, temveč z ločenimi, **stabilnimi in predvidljivimi instrumenti družinske in davčne politike**. Slovenija pa zaradi selektivnih in nekonsistentnih mehanizmov otroških dodatkov in davčnih olajšav del bremena zagotavljanja dostojnega življenja prenaša na minimalno plačo. S tem se minimalna plača obremenjuje z nalogami, ki ji vsebinsko ne pripadajo, kar dodatno krepi njeno politizacijo.

Minimalna plača v korelaciji z davčno in družinsko zakonodajo: sistemski razkorak med ciljem in orodji

Minimalna plača v slovenskem pravnem redu ne deluje v vakuumu, temveč v neposredni soodvisnosti z davčno in socialno zakonodajo. Njeni dejanski učinki na življenjski položaj posameznika in družine so neločljivo povezani z ureditvijo dohodnine po Zakonu o dohodnini (ZDoh-2) ter z družinskimi prejemki po Zakonu o starševskem varstvu in družinskih prejemkih (ZSDP-1). Prav v tej medsebojni korelaciji pa se razkrivajo ključne sistemske pomanjkljivosti slovenskega modela socialne države.

Zakon o minimalni plači v 3. členu določa, da se minimalna plača določi ob upoštevanju minimalnih življenjskih stroškov, povečanih za 20 odstotkov, ter davkov in obveznih prispevkov delavca. Že iz same zakonske formulacije izhaja, da je zakonodajalec minimalno plačo zasnoval kot instrument zagotavljanja osnovnih pogojev preživetja posameznika, ki živi od svojega dela. **Zakon pa se ne opredeljuje do družinskega položaja delavca, števila otrok ali strukture gospodinjstva.** To pomeni, da minimalna plača po svoji pravni naravi ni in ne more biti primarni instrument družinske politike.

V praksi pa se prav to dogaja. Zaradi šibkih in selektivnih mehanizmov družinske in davčne politike minimalna plača prevzema vlogo nadomestnega instrumenta za zagotavljanje dostojnega družinskega življenja. ZDoh-2 sicer v 114. členu in naslednjih določa posebno olajšavo za vzdrževane družinske člane, vendar je njen dejanski učinek razmeroma nizek in močno odvisen od davčne osnove. Pri nižjih dohodkih olajšava nima polnega učinka, pri srednjih in višjih dohodkih pa hitro izgubi relativni pomen. Hkrati ZSDP-1 otroški dodatek veže na povprečni mesečni dohodek na družinskega člana in ga omejuje z ostrimi dohodkovnimi ter premoženjskimi pragovi.

Posledica takšne ureditve je, da se fiskalna vrednost otroka v Sloveniji ne določa glede na njegove dejanske potrebe, temveč glede na administrativne kriterije, družinsko strukturo in razporeditev dohodkov znotraj gospodinjstva. Podpora otroku se ne razlikuje zgolj glede na bruto plačo zaposlenega starša, temveč se lahko zmanjša že zaradi samega dejstva, da otrok živi v gospodinjstvu z obema staršema, tudi v primerih, ko je eden od njiju brezposeln in brez učinkovitega dostopa do nadomestil iz sistema socialne varnosti. Takšen učinek ni rezultat zavestne vrednostne odločitve zakonodajalca, temveč stranski produkt nepovezanih pravnih režimov.

Še izrazitejši problem predstavlja ugotavljanje premoženjskega stanja družine po ZSDP-1. Sistem presoje premoženja ne deluje kot fino uravnotežen mehanizem socialne pravičnosti, temveč pogosto ustvarja spodbude za prilagajanje življenjskih in pravnih ravnanj pravilom. Družine se tako znajdejo v položaju, kjer so posredno spodbujene k formalnim prenosom premoženja na druge družinske člane ali k navidezno ločenemu življenju partnerjev, zgolj zato, da bi ohranile ali pridobile upravičenost do določenih pravic. Takšne sistemske spodbude niso skladne z ustavno zahtevo po varstvu družine iz 53. člena Ustave niti s posebnim varstvom otrok iz 56. člena Ustave.

Empirični izračuni fiskalnega učinka otroka, ki izhajajo iz kombinacije ZDoh-2 in ZSDP-1, jasno potrjujejo te ugotovitve. Isti otrok je lahko v enem primeru za državo vreden približno 160 EUR mesečno, v drugem primeru 100 EUR, v tretjem pa praktično nič, ne zaradi spremembe njegovih življenjskih potreb, temveč zaradi prehoda čez administrativne dohodkovne pragove ali spremembe družinske strukture. Takšna ureditev ustvarja notranje nelogičnosti, ki jih minimalna plača ne more in ne sme popravljati.

Kljub temu mora minimalna plača v obstoječih razmerah žal upoštevati tudi nekonsistentnost ali celo odsotnost učinkovite družinske politike. Če bi bila minimalna plača določena zgolj kot goli prag preživetja posameznika, brez upoštevanja dejanskega socialnega okolja, bi to v slovenskem sistemu pomenilo dodatno poslabšanje položaja družin z otroki. Ta realnost pa ne pomeni, da je takšno stanje pravilno ali dolgoročno vzdržno.

Normativno pravilna rešitev ni v tem, da se minimalna plača vse bolj obremenjuje z nalogami družinske politike, temveč v tem, da se jasno razmejijo vloge posameznih institutov. Minimalna plača mora dolgoročno ostati predvsem institut za oceno in zagotavljanje minimalnih pogojev preživetja z delom. Davčna politika in sistem družinskih prejemkov pa morata samostojno, konsistentno in predvidljivo urediti položaj otrok in družin, tako da njihova socialna varnost ne bo odvisna od vsakoletnih političnih razprav o minimalni plači.

Dokler ta razmejitev ne bo vzpostavljena, bo vsaka razprava o minimalni plači nujno nepopolna. Ne zato, ker bi bila vprašanja plač nepomembna, temveč zato, ker z obravnavo enega samega orodja poskuša nadomestiti celoten sistem, ki v tem trenutku ne deluje usklajeno. Prav v tem razkoraku med ciljem socialne države in njenimi dejanskimi orodji se danes skriva osrednji problem slovenske ureditve minimalne plače.

Sklep: potreba po razmejitvi orodij in sistemski prenovi

Iz celotne analize izhaja, da problem slovenske ureditve minimalne plače ni v samem obstoju tega instituta, temveč v njegovi preobremenjenosti z nalogami, ki mu po pravni naravi ne pripadajo. Minimalna plača je bila zasnovana kot instrument zagotavljanja minimalnih pogojev preživetja posameznika, ki živi od svojega dela, ne pa kot nadomestni mehanizem za odpravljanje pomanjkljivosti davčne in družinske politike. Kljub temu jo obstoječa ureditev v praksi sili prav v to vlogo, kar vodi v politizacijo, pravno negotovost in notranjo sistemsko nekonsistentnost.

Prvi nujni korak je zato **normativna depolitizacija določanja minimalne plače**. Zakon o minimalni plači bi moral biti dopolnjen z jasno, zavezujočo in ponovljivo metodologijo za izračun minimalne plače, ki bi temeljila na objektivnih kazalnikih, kot so minimalni življenjski stroški, inflacija, razmerje do mediane ali povprečne plače ter dolgoročni makroekonomski kazalniki. S tem bi se odločanje o minimalni plači vsebinsko omejilo in približalo standardom iz Direktive (EU) 2022/2041, hkrati pa bi se bistveno okrepila pravna varnost delavcev in delodajalcev.

Drugi ključni korak je **jasna razmejitev med minimalno plačo in družinsko politiko**. Minimalna plača mora dolgoročno ostati institut varstva dostojanstva dela in preprečevanja revščine kljub zaposlitvi. V obstoječih razmerah mora sicer žal upoštevati tudi nekonsistentnost družinske politike, vendar to ne more biti trajna rešitev. Davčna politika po ZDoh-2 in sistem družinskih prejemkov po ZSDP-1 morata prevzeti svojo ustavno vlogo samostojno, pregledno in predvidljivo, brez prelaganja bremena na minimalno plačo.

Tretji nujni ukrep je **vsebinska prenova davčnih in družinskih mehanizmov**, zlasti v delu, ki se nanaša na otroke. Fiskalna vrednost otroka ne bi smela biti rezultat administrativnih pragov (glej Tabelo 1 – slovenski sistem), družinske strukture ali premoženjskih konstrukcij, temveč stabilen in predvidljiv izraz posebnega varstva otrok iz 56. člena Ustave. Sistem, ki ustvarja situacije, v katerih je otrok finančno »vreden« bistveno različno zgolj zaradi oblike družinskega življenja ali formalne razporeditve premoženja, ni skladen z načelom enakega varstva pravic iz 14. in 22. člena Ustave.

Četrty korak je **obvezna celovita presoja medsebojnih učinkov javnih politik**. Vsaka odločitev o minimalni plači bi morala biti spremljana z analizo vplivov na davčno breme, socialne transferje, družinske prejemke in položaj delodajalcev. Brez takšne presoje se posamezni instituti uporabljajo izolirano, kar vodi v to, da eno orodje poskuša popravljati posledice drugega, namesto da bi sistem deloval usklajeno.

Končno je treba poudariti tudi **ustavno odgovornost zakonodajalca**. Poslanci Državnega zbora niso poklicani zgolj k odločanju o posameznih zneskih ali letnih uskladitvah, temveč k udeležanju Ustave Republike Slovenije kot celote. To pomeni varovati človekove pravice delavcev, ki morajo z delom zagotoviti dostojno življenje sebi in svojim družinam, hkrati pa tudi pravice podjetij, ki brez pravne predvidljivosti ne morejo odgovorno poslovati in zaposlovati.

Dokler bodo minimalna plača, davčne olajšave in družinski prejemki delovali kot neusklajena in delno polomljena orodja, bo tudi rezultat neizogibno slab. S polomljenimi orodji ni mogoče zgraditi stabilne hiše. Pravna in socialna država pa ni skupek posamičnih ukrepov, temveč celovit sistem, katerega uspešnost se na koncu meri tam, kjer je najpomembnejše – v življenju otrok, družin in ljudi, ki od svojega dela živijo.

Več o tem v članku »Nadkonvencija ZN« - ideja, ki v ospredje vseh politik postavi otroka, kot merilo uspeha delovanja države.

Priloge:

1. [Kako bi ideja »Nadkonvencije ZN« vplivala na družinsko, davčno in druge politike, ki morajo zagotavljati pravice otroka in s tem družine](#)

Tabela 1: Dve družinski strukturi (1 otrok) – razpon bruto plač in »koristi za otroka«

Bruto plača (€/mesec)	Prihranek dohodnine zaradi 1 otroka (€/mesec)	Otroški dodatek (A: 1+1, enostarševska)	Skupaj korist (A)	Otroški dodatek (B: 2+1, 1 brezposeln)	Skupaj korist (B)
1.300	37,84	121,82	159,67	122,94	160,78
2.300	61,50	49,78	111,27	73,91	135,41
3.300	61,50	37,36	98,86	38,29	99,79
4.300	78,05	0,00	78,05	28,74	106,79
5.300	78,05	0,00	78,05	28,74	106,79
6.300	78,05	0,00	78,05	25,02	103,07
7.300	92,24	0,00	92,24	0,00	92,24

Prihranek dohodnine zaradi enega otroka je izračunan kot **razlika med dohodnino brez in z uveljavljeno posebno olajšavo za vzdrževanega otroka** po Zakonu o dohodnini (ZDoh-2). Višina prihranka je odvisna od davčne osnove in se zato povečuje z bruto plačo, dokler olajšava še znižuje obdavčljivi dohodek; pri določenih dohodkih se učinek začasno izenači, ker del olajšave pade v isti dohodninski razred.

Otroški dodatek je izračunan po Zakonu o starševskem varstvu in družinskih prejemkih (ZSDP-1) glede na **povprečni mesečni dohodek na družinskega člana**. Ključen ni bruto dohodek posameznika, temveč skupni dohodek gospodinjstva, deljen s številom članov.

Razlika med primerom (A) – enostarševska družina (1+1) – in primerom (B) – dvostarševska družina z enim brezposelnim (2+1) – izhaja iz tega mehanizma. Pri enaki bruto plači se dohodek v primeru (B) razdeli na tri člane, v primeru (A) pa na dva, zato se družini uvrsti v različna dohodkovna razreda za otroški dodatek.

Pri **bruto plači 1.300 EUR** se tričlanska družina **zaradi nižjega dohodka na osebo** uvrsti v nekoliko ugodnejši razred, zato prejme **malenkost višji otroški dodatek**, kar pojasnjuje, zakaj je skupna korist v primeru (B) (160,78 EUR) celo nekoliko višja kot v primeru (A) (159,67 EUR). Izračuni pokažejo, da se družini »izplača« prikazovati razmere, kjer je samo en dohodek in enostarševska družina.

Pri **bruto plači 3.300 EUR** sta skupni koristi v obeh primerih skoraj enaki zato, ker sta obe družinski strukturi že uvrščeni v **nižja dohodkovna razreda otroškega dodatka**, razlika v dohodku na člana pa je premajhna, da bi povzročila bistveno drugačno višino dodatka. Ker je davčna olajšava za otroka v obeh primerih enaka, se skupni znesek skoraj izenači.

Pri višjih bruto plačah otroški dodatek v primeru (A) praviloma že odpade, v primeru (B) pa se zaradi večjega števila članov ohrani še nekaj časa v nizkih zneskih, kar povzroči, da je skupna korist za otroka v tričlanski družini začasno višja, dokler tudi tam ne izgine.

Tabela tako ne prikazuje napak v izračunu, temveč **učinek dohodkovnih pragov in administrativne razdelitve dohodka**, ki povzročata nenadne skoke, izenačitve in obrate v »vrednosti« otroka, ne glede na njegove dejanske življenjske potrebe.

TABELA 1 – delavcu NE upoštevamo splošne olajšave

(realna plačilna lista brez izjave)

Predpostavke:

- rezident RS
- brez otrok
- **splošna olajšava = 0 EUR pri akontaciji**
- dohodnina 16 %
- vključeni vsi prispevki (tudi dolgotrajna oskrba, OZP)

Postavka	Trenutno: bruto 1.277,72	Cilj: bruto 1.348,73	Razlika (T → C)	Bruto za 1.000 EUR neto	Razlika (T → 1.000)	Povišanje v %
BRUTO PLAČA	1.277,72	1.348,73	71,01	1.671,00	318,28	24,90%
Prispevki delavca	332,34	348,72	16,38	431	98,66	29,70%
Dohodninska osnova	945,38	1.000,01	54,63	1.240,00	294,62	31,20%
Akontacija dohodnine	169,04	160	-9,04	240	70,96	42,00%
NETO PLAČA	776,34	840,01	63,67	1.000,00	223,66	28,80%
Prispevki delodajalca	218,5	230,71	12,21	285	66,5	30,40%
CELOTNI STROŠEK DELODAJALCA	1.496,22	1.579,44	83,22	1.956,00	459,78	30,70%

TABELA 2 – delavcu UPOŠTEVAMO splošno olajšavo

(splošna olajšava uveljavljena že med letom)

Predpostavke:

- rezident RS
- brez otrok
- **splošna olajšava: 438,33 EUR / mesec**
- dohodnina 16 %
- vključeni vsi prispevki

Postavka	Trenutno: bruto 1.277,72	Cilj: bruto 1.348,73	Razlika (T → C)	Bruto za 1.000 EUR neto	Razlika (T → 1.000)	Povišanje v %
BRUTO PLAČA	1.277,72	1.348,73	71,01	1.395,00	117,28	9,20%
Prispevki delavca	332,34	348,72	16,38	362,7	30,36	9,10%
Davčna osnova po olajšavi	507,05	561,68	54,63	632,3	125,25	24,70%
Akontacija dohodnine	81,13	89,87	8,74	101,17	20,04	24,70%
NETO PLAČA	864,25	910,14	45,89	1.000,00	135,75	15,70%
Prispevki delodajalca	218,5	230,71	12,21	238,6	20,1	9,20%
CELOTNI STROŠEK DELODAJALCA	1.496,22	1.579,44	83,22	1.633,60	137,38	9,20%